

‘Saar, waar blijf je?’ roept haar moeder.
‘Noa is er al!
Je weet toch dat ze zou komen?’
Saar zit op haar bed te lezen.
Als ze haar moeder hoort,
slaat ze het boek dicht.
‘Ik kom eraan,’ antwoordt ze.
Maar eigenlijk heeft ze weinig zin.
Dat is goed aan haar stem te horen.
Saar zit op hockey bij HCR.
En vandaag is er een *clinic*.
Dat is best een moeilijk woord, vindt ze.
Ze kon het eerst bijna niet onthouden.
Maar haar moeder legde het uit.
‘Bij een clinic ga je veel hockeyen,’ zei ze.
‘Natuurlijk krijg je extra tips.
En jij boft helemaal.
Want bij jullie club komt Joyce.
Dat is de keeper van Oranje!
Haar team won pas nog goud.
Dus je moet er zéker heen.’
Saar had gezocht.

Ze vindt hockey best leuk.
Maar het is vaak ook moeilijk.
En scoren is niet haar sterkste punt.
Liever rent ze hard over het veld.
Kim, die hen les geeft, zei pas nog:
'Je bent zo snel als de bliksem, Saar.
Maar mag ik nog een tip geven?
Blijf ook goed op de bal letten!'
Dus daarom heeft Saar vandaag geen zin.
Want bij de clinic moet je goed zijn.
Zeker als er zo'n beroemde keeper komt.

In de gang trekt Saar haar schoenen aan.
Daarna pakt ze haar stick van de kapstok.
‘Handig plekje,’ zegt Noa lachend.
Saar knikt.
En ze vertelt maar niet
dat haar moeder daar anders over denkt.
‘Dag mam!’ roept ze nog.
‘Je hoeft niet te komen kijken, hoor.
Doel-schieten is toch niks voor mij.’
Samen met Noa loopt ze naar HCR.
Vanuit de verte ziet Saar het al:
het is druk bij de club.
Er zijn veel Mini’s naar de clinic gekomen.
Ook Mees, haar buurjongen, is er.

'Hoi Saar!' roept hij. 'Ik ben al geweest.
Mijn team mocht veel strafballen nemen.
En weet je wat fijn is?
Die keeper van Oranje geeft veel goeie tips.'
'Dat hoopte ik al,' zegt Babet.
Ze speelt bij Saar in het team.
En ze ziet er altijd heel netjes uit.
Vandaag ook weer.
Haar donkere haar is mooi gekamd.
Haar kousen zitten recht.
En haar schoenen lijken wel nieuw.
Hoe doet ze dat toch? denkt Saar.

Ze kijkt naar haar eigen schoenen.
Die zijn eigenlijk best wel vies.
Ze veegt ze snel langs haar sokken.
Zo, ook weer schoon.
'Ik ben zóóó benieuwd,' begint Babet.
'Weet je wel hoe beroemd die Joyce is?
Ze was zelfs de beste sporter van het jaar.'
Saar bijt op haar lip.
Is die keeper echt zo goed?
Misschien is het dan beter
dat zij niet meedoet.
Het lukt haar toch bijna nooit om te scoren.

Babet lijkt nergens last van te hebben.
'Ik ga vast inslaan,' roept ze.
'Dan ben ik straks extra goed in vorm.'
Met een bal aan haar stick
rent ze weg over het veld.
Saar kijkt intussen of ze Joyce al ziet.
Ze ontdekt haar bij het grote doel.
Gaan ze daar spelen vandaag?
Dat is wel bijzonder, zeg.
De keeper zet net haar helm af.
Maar vijf minuten later roept ze:
'Jullie kunnen komen, hoor!'
Met elkaar gaan ze ernaar toe.
Kim geeft Joyce een hand en zegt:

'Hoi, wat leuk dat je er bent.
Ik train de meisjes van de Mini's.
En je zult het wel merken:
iedereen verheugt zich erg op de clinic.'
Nou... denkt Saar. Iedereen?
Ze vindt ze best spannend worden nu.
Ook hoopt ze dat ze straks
niet teveel missers zal maken.
Maar ze zegt het niet hardop.
In plaats daarvan
doet ze alsof ze ballen wegslaat.

